

YUKIO

Neříkej to nikomu

Yukio

Neříkej to nikomu

Tribun EU
2022

Obsah

Zaslíbené město.....	5
PR alias manipulace veřejným míněním.....	11
Laura.....	16
Kriminálka v SMK.....	32
Šedesátá léta.....	35
Bzenecká pouť.....	45
Léto 1968.....	51
Poprask na radnici.....	55
21. srpen 1968.....	62
První tramp.....	70
Netopýři.....	82
Normalizace všude kolem.....	87
Bětka.....	90
Vánoce 1996.....	96
Lampionový průvod 1970.....	99
Řuri a Pali.....	102
Dušičky 1998.....	109
Sára.....	113
Michal.....	117
HUTSTAV.....	125
Vojna.....	130
Zásobování – brzda rozvoje socialistické společnosti.....	141
Oksana.....	149
Luigi.....	158
Autoservis.....	161
1989.....	170
Prohnílí proti prohnílým.....	178

Poznámka autora: Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými, či mrtvými, nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

ZASLÍBENÉ MĚSTO

V říjnu 1993 vedení jihočeského města Kostelec vypsalo výběrové řízení na pozici ředitele městského podniku Technických služeb s doplňkem, že úspěšnému uchazeči poskytne obecní byt. Na inzerát ve slovenském tisku reagoval i ředitel státního podniku Drogerie Košice, Robert Brena, jenž v konkursu uspěl. Starosta města mu to oznámil písemně a současně ho pozval do Kostelce s cílem dojednání podrobností nástupu, včetně převzetí bytu.

Do zasněženého Kostelce dorazil druhou lednovou neděli roku 1994 navečer. Zaparkoval u hotelu na náměstí, v němž měl rezervován pokoj. Po večeři se šel projít starobylym historickým centrem. Úzké uličky za líného sněžení působily ještě kouzelněji než ve dne. Po chvíli ho zaujal dunivý rytmický zvuk, který se tlumeně rozléval mezi středověkými domy s malými okny. Vydal se pomalu za ním, až došel k místní galerii, z jejíž sklepních prostor se linulo ryzí chicagské blues. Na chvíli podlehl dojmu, že Muddy Waters¹ vstal z mrtvých a zpívá svou Hoochie Coochie Man. Bez váhání koupil lístek a spěchal do podzemí. V přítmí na nevysokém pódiu řádila rakouská bluesová kapela s takovým nasazením, jako kdyby dorazila přímo ze Spojených států. Bluesmani sázeli jeden těžkotonážní hit za druhým, až měl pocit, že se v čase vrátil do středoškolských let, v nichž se skrze britské bluesmany „propracoval“ až k protagonistům ryzího amerického blues. Takový nářez v natolik kultovní atmosféře nezažil ani za totáče na koncertech Johna Mayalla² v Budapešti. Cestou na hotel si broukal finální song Champagne & Reefer a pak v posteli hotelového pokoje usínal naprosto přesvědčen, že Kostelec bude pro něj zaslíbeným městem.

Ještě za tmy ho ráno probudil hluk z náměstí. Podíval se z okna a nemohl uvěřit vlastním očím – Romové uklízeli sních a navíc sbírali odpadky, které nakládali na přistavenou multikáru. Když to pak v zasedačce radnice s obdivem sdělil starostovi Vokurkovi a jeho zástupci Královi, oficiality šly záhy bokem.

„V Čechách taky dělají bordel, u nás však ne,“ hrdě prohlásil Vokurka. Pak významně dodal: „My totiž víme jak na to.“ Robert něco takového v Košicích nezažil, tudíž neskrýval údiv a uznání. V nastalé uvolněné atmosféře došla řeč i na politiku. Ukázalo se, že všichni byli nadšení obdivovatelé Václava Havla. Vokurka s Králem se vůbec nedivili, že federalista a kosmopolita Brenova ražení hodlá opustit stát, v němž ve volbách zvítězil Vladimír Mečiar³.

„Potřebujeme tady schopné lidi, protože u nás všichni, co něco umějí, podnikají nebo pracují v Rakousku. I proto jsme tendr inzerovali pouze ve slovenském tisku,“ prohlásil Vokurka. Robert během rozhovoru ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že oba muži na radnici doopravdy hledají svobodomyšlné typy, jakým se cítil býti. Nevěnoval proto pozornost starostově poznámce, že v rámci svého avantgardního přístupu musí mnohdy balancovat na hraně zkonstatovaných bolševických zákonů a někdy je i obcházet.

Nicméně starosta mluvil Robertovi z duše, když zmínil, že v budoucnu není vyloučena i privatizace městských podniků: „To víte, co je státní nebo městské, to je všech, tudíž nikoho. Pak to tak i vypadá.“

1 Muddy Waters – Americký bluesový zpěvák, skladatel a hudebník, který byl významnou postavou bluesové scény a znalci i fanoušky je vnímán coby „otec moderního chicagského blues“.

2 John Mayall – Nestor britské rockové a bluesové scény, jenž přispěl k vzniku směru později označovaného jako „bluesrock“. K jeho odchovcům patří i Eric Clapton.

3 Vladimír Mečiar – Slovenský autoritářský politik, jenž v pozici premiéra zdiskreditoval ideje sametové revoluce a paralyzoval právní stát.

Do Košic se vrátil nadšen. V kapse měl jmenovací dekret, pracovní smlouvu, bytový výměr na prostorný dvoupokojový byt a mzdový list na obdobný plat, jaký měl na Slovensku. To vše, umocněno dojmy ze zasněženého města, zapsaného na seznamu světového kulturního dědictví UNESCO, ho vzalo natolik, že si absolutně nepřipouštěl eventuální rizika spojena s novým začátkem ve svých čtyřiceti letech na místě, kde nikoho nezná, kde nemá žádné přátele, žádné spolužáky ze střední a vysoké školy, nemluvě o nejbližších členech rodiny.

Robert se narodil na Moravě jako syn české matky a slovenského otce. Až do března 1993 se bez jakýchkoliv pochybností považoval za Čechoslováka. Případné invektivy Čechů vůči Slovákům či naopak nesl velmi nelibě. O to více ho po listopadovém převratu v roce 1989 zaskočily různé separatistické tendence, které ve slovenských médiích získávaly čím dál větší prostor. Vrcholem jeho zklamání byla podpora osamostatnění Slovenska i mezi mnoha přáteli a kolegy v práci.

Slovenský stát podvědomě spojoval s Tisovým režimem, jenž byl vazalem nacistů a pronásledoval Židy s cílem jejich likvidace a arizace jejich majetku. Po parlamentních volbách v roce 1992, v nichž na Slovensku zvítězilo Mečiarovo HZDS, bylo zřejmé, že dojde k rozdělení Československa na dva státy, protože význační členové HZDS v předvolební kampani netajili svoji nespokojenost s postavením Slovenska ve společném státě.

To vše prožíval mimořádně emotivně. Od roku 1977 sympatizoval s myšlenkami Charty 77, byť z existenčních důvodů neměl kuráž ji podepsat. Výčitky svědomí dusil v sobě, aniž by se komukoliv přiznal. Když však došlo k rozdělení společného státu, nehodlal se s tím smířit. Poslední den roku 1993 a s ním i konec Československa registroval pouze okrajově. Žal spojený s rozpadem společného státu Čechů a Slováků utápěl v alkoholu společně s podobně smýšlejícími kamarády na chatě v nedotčené přírodě Muránské planiny. Byli to kluci, kteří se před volbami angažovali v iniciativě nazvané Za samostatné Košice.

Tuto utopickou vizi Robert poprvé zaznamenal v dubnu 1992. Námět ho zaujal natolik, že ho rozpracoval v prohlášení s uvedeným názvem. Myšlenka existence Košic coby součásti České republiky, na způsob propojení západního Berlína s Německou spolkovou republikou z let 1961–1990, zaujala i kamarády Pala a Ďuriho, spolužáky z vysoké školy. Prohlášení roznесли mezi studenty na koleji košické VŠT coby recesi s cílem ironizování přívrženců rozdělení Československa. Idea nakonec získala podporu mnoha dalších obyvatel města, protože studenti ji šířili dál společně s petičními archy. Vizi pak propagovali na kolejích ostatních fakult a formou petice nabízeli veřejnosti k podpisu v centru města. Během týdne získali přes pět tisíc podpisů, načež Robert rozeslal informace o akci do všech redakcí slovenských novin, Slovenské televize a Slovenského rozhlasu.

Akci však média zcela ignorovala. Po necelých třech letech budování demokracie Robert nabyl podezření, že svoboda slova neplatí pro všechny stejně. Ačkoliv věděl, že požadavek na osamostatnění Košic není reálný, považoval ho za vhodný impuls k iniciování diskuse o referendu na téma rozdělení Československa. Politici o takový plebiscit však zájem neměli a slovenská média je v tom plně podporovala.

Faktem bylo, že o rozdělení federace a vzniku České i Slovenské republiky rozhodli slovenští voliči už v parlamentních volbách v roce 1992. Roberta překvapilo, že ani zapřisáhlí příznivci federace nevolili slovenskou větev ODS, která byla garancí zachování společného státu. Drtivé vítězství Mečiarova Hnutí za demokratické Slovensko definitivně rozhodlo o rozdělení federace, což si spousta profederálních voličů HZDS neuvědomovala. Petice za samostatné Košice

záhy upadla do zapomnění, krom vznikající slovenské tajné služby, která iniciátory petice evidovala coby nespolehlivé osoby. Robertovi to v říjnu 1993 naznačil jeho známý, náměstek ministryně obchodu, jenž mu v rámci oznámení o zamítnutí jeho privatizačního projektu podniku Drogerie Košice sdělil, že coby aktivistický federalista nemůže očekávat vstřícnost vlády Slovenské republiky. Aby toho nebylo dost, s odstupem několika měsíců Robert přišel o oba rodiče, kteří pro něho byli symbolem propojení Čechů, Moravanů a Slováků. Mamince v devětapadesáti letech selhalo srdce a táta se s jejím skolem nedokázal smířit. Nemohl bez ní žít, a tak ji půl roku nato v důsledku mrtvice následoval.

Do toho mu skončila platnost československého pasu. Na úřadě se dověděl, že jeho československé občanství zaniklo dnem rozdělení Československa. Úřednice mu oznámila, že dle zákona má české občanství, protože děti ze smíšených manželství nabyly dnem rozpadu ČSFR ze zákona občanství podle místa narození. Slovenský pas by obdržel pouze za podmínky, že by se vzdal českého občanství. O pas proto zažádal v Čechách a ke konci roku 1993 se stal občanem České republiky.

Inzerát kostelecké radnice proto považoval za šanci nového začátku, za kýženou šanci života v pravdě. Po třech letech polistopadového vývoje dospěl k přesvědčení, že na Slovensku v čele s Vladimírem Mečiarom, jenž obdržel silný mandát od voličů, to nepůjde. Rozdílnou mentalitu Čechů a Slováků vnímal odmala, přesto Mečiarovu popularitu nechápal, protože jeho hlavním komunikačním nástrojem byla lež, stejně jak tomu bylo za komunistů.

V přesvědčení, že v Čechách jsou lidé občansky uvědomělejší, že je tam podstatně nižší míra korupce a navíc že politici kolem prezidenta Havla a premiéra Klause to s transformací ekonomiky a životem v pravdě myslí vážně, zaslal do Kostelce přihlášku. Věřil, že slova jeho táty z ledna 1990 v Čechách platit nebudou. Otec ho tehdy varoval, aby si nedělal veliké naděje: „Vývoj po listopadovém převratu budou formovat charakterově stejné typy lidí jako ti, kteří vedli tento stát dosud. Havel to možná myslí doopravdy, nicméně jeho vize budou realizovat bezpátevní kariéristé, kteří nikdy nepřipustí život v pravdě.“

V Košicích prodal byt, garáž i motocykl Jawa 350 coby poslední vzpomínku na dobu motorkářské party z přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Nechal si pouze vůz Peugeot 405, s nímž přijel po Velikonocích do nového působiště. Zaparkoval na parkovišti vyhrazeném pro městský úřad mezi zrezivělou Ladou a obstarožním Trabantem. O tom, že vozy patřily „prvním mužům města,“ neměl ani tušení. Na domluvené přijetí starostou si musel v jeho sekretariátu počkat přes hodinu. Nenudil se však, protože v kanceláři postarší oběžní sekretářky se střídaly místní úřednice. Některé přišly pro poštu, kterou už dříve vzaly jejich kolegyně, další se střídaly u kopírky. Po odchodu jedné z nich se postarší sekretářka neudržela: „Pane inženýre, tady to nebudete mít lehké. Svobodného fešáka ve vaší pozici naše holky často nevidí. Nedivila bych se, kdybyste se u nás brzy oženil.“

„Co není, může být...“ nedopověděl, protože ze starostovy pracovny vyšel jeho zástupce a pozval ho dovnitř.

Po vstupu do starostovy historické pracovny si chvíli připadal, že se přemístil v čase. S unikátním dřevěným stropem a starožitným nábytkem ladil i starosta, jenž na něj působil jakýmsi retro stylem zatoulaného hajného. Měl modrozelenou károvanou košili a na ní obnošenou koženou vestu. Jeho manšestrové kalhoty působily dojmem, že pamatovaly příjezd sovětských tanků v šedesátém osmém. Nezávislost na společenských konvencích ještě zvýraznily pohorky s tlustou gumovou podrážkou. Nejvyšší představitel města Roberta formálně přivítal a popřál mu mnoho úspěchů. Podobně se zachoval místostarosta, do jehož

kompetence TSMK patřily. Na Robertovu otázku, jestli ho starosta uvede do pozice tím, že ho představí zaměstnancům, Vokurka reagoval: „Vše zařídí místostarosta.“

Ten oblečením připomínal televizního moderátora. Měl totiž černé sako, bílou košili s modrou kravatou a džíny s pečlivě vyžehlenými puky. Na nohou měl kožené mokasíny. V Košicích by to působilo vidláckým dojmem, avšak Robert byl v takové euforii, že oba muže považoval za svobodomyšlné intelektuály, kterým na jejich vzhledu nesejde. Překvapivou odměřenost obou představitelů města si nedokázal vysvětlit, ale nelámal si s tím hlavu.

„Vedoucím odborů na úřadě města Vás představí místostarosta a do Technických služeb s Vámi zajede tajemník úřadu, mnoho zdaru,“ řekl starosta, aniž by vstal od stolu a podal mu ruku.

Robert netušil, že záhy po jeho příjezdu starosta obdržel od městské policie telefonát, že nějaký slovenský vůz zaparkoval na vyhrazeném parkovišti před radnicí. Vokurka podešel k oknu, a když uviděl vůz nového ředitele TSMK, zůstal jako opařen. „Tondo, podívej se na to auto. Co to má za mafiánská kola?“

Král se vyklonil z okna a zahlásil: „Kurva, to není obyčejný Peugeot 405. To je originální emičko, tedy výrobcem vyladěný motor s vytuněnou kasnou, které není zrovna levné.“ Oběma přišlo podezřelé, že někdo je schopen vyvalit za auto takové prachy. Vyznávali totiž diametrálně odlišné hodnoty než nový ředitel TSMK. Investici do luxusního vozu vnímali až jako „třešničku na dortu“. Tedy něco, co přijde na řadu až nakonec, po dosažení solidní životní úrovně včetně rodinného domu.

Robertovi však barák nic neříkal. Na život v luxusní rodičovské vile, v níž žila jeho sestra s rodinou, byl zvyklý odmala. O barák zájem neměl ani po skonu rodičů, když zděděnou půlku rovnou přepsal na sestru. K bydlení mu plně postačoval byt v činžáku s garáží, který vyžadoval minimální údržbu a čas. Od mládí byl blázen do motorů a všeho, co s tím souviselo.

Fakt, že byl protikladem obou mužů na radnici i v jiných oblastech, pochopili všichni tři zanedlouho. Nicméně už v první den nástupu nového šéfa TSMK muži na radnici dospěli k přesvědčení, že Brena nejspíš nebude správným vítězem výběrového řízení.

Místostarosta Král, „v civilu“ vyučený automechanik, specialista na Trabanty, vstoupil na jaře 1990 do hnutí Občanské fórum, na jehož kandidáta v roce 1990 uspěl v komunálních volbách. Vokurka byl zemědělský inženýr, jenž před listopadem dělal na ospalém příhraničním státním statku u rakouských hranic. Coby neúnavný karbaník byl častým hostem v místní hospodě. Pokud mu karta nešla a prohrál vše, co u sebe měl, neváhal použít fintu poslední záchrany. Ta spočívala v sázce o to, že vypije vlastní moč. Bylo-li v hospodě dost kunšaftů, „drink“ mu vynesl další peníze do hry.

Komunisty nemusel, avšak žil bezstarostně stylem lehce nabyt, lehce pozbyl. Po listopadu 89 ožil. Coby člen Občanské demokratické strany se stal členem městského zastupitelstva, jehož členové se nedokázali domluvit na starostovi. Každý z lídrů koaličních stran měl dost „másla na hlavě“ na to, aby dokázal získat většinu. Zastupitelstvo bylo rozděleno na příznivce a odpůrce obou hlavních kandidátů, což nabídlo šanci třetímu vzadu. Tím se nakonec stal Vokurka. Měl vysokoškolský titul, před listopadem nebyl komunistou a neměl žádný majetek, tudíž nic, co by mohlo zavdat důvod k jeho diskreditaci. Když si pak navíc vzpomněl, že je pokřtěn, byl zvolen starostou.

Přestože byl ve svých čtyřiceti letech značně obézní, oženil se s krásnou dcerou místního řezníka, která byla o patnáct let mladší. Záhy po sňatku Vokurkův tchán od města odkoupil lukrativní dům v historickém centru. Paní starostová byla

nejen hezká, ale i ambiciózní žena, která měla zálibu v různých společenských akcích, kterých se zúčastňoval i místostarosta. Ten však město reprezentoval zásadně bez své manželky.

Robertovi oživil vzpomínku na tajemníka KSČ Komárka, jehož poznal v průběhu svého působení v košickém autoservisu. Komárek vlastnil modrou Ladu, kterou častokrát přivezla i vyzvedla jeho manželka. Arogantní, korpulentní, nevkusně oblečená, nesympatická ženská, kterou Robert nemusel. Na rozdíl od svého muže, jenž ve službách KSČ „povyrostl“ a zvládl maturitu, Komárková zůstala na původní úrovni, která jim oběma byla vlastní v době sňatku. Po čase se soudruh tajemník najednou objevil s dražším Fordem Escort. Pro vůz si přišla opět manželka, avšak nová a zcela z jiného těsta. Když Robert zjistil, o koho jde, málem padl na zadek.

Byla to temperamentní Řekyně, s níž prožil pubertácký román. Vyvinutá, snědá, černooká bruneta Eleni Sotiriou, vypadala o něco starší než ostatní holky z osmé třídy. Její rodiče se v padesátých letech přistěhovali z Řecka do Košic, kde stejně jako doma pěstovali a na trhu prodávali vynikající zeleninu. Jejich dceru, která se už narodila v Košicích, nešlo přehlédnout. Roberta přitahovala nejen svým vzhledem, nýbrž i uhrančivým pohledem svých velkých tmavých očí. Od prvního okamžiku vnímal, že jí není lhostejný. Užívala si jeho flirtování a zdálo se, že by akceptovala i něco víc. Zpočátku však jakékoliv rande odmítala. Nakonec ji udolal lístky do biografu na Godardovo U konce s dechem, v hlavní roli s Belmondem. Na podzim 1967 došli k Eleninu činžáku už za tmy. Chvilí kecali, a když ji políbil, hbitě ho odstrčila s tichým: „Tady ne, pojď za mnou.“ Vtáhla ho do kočárkárny, kde se s ním začala vášnivě líbat. Učil se „za jízdy“, až byl vzrušen natolik, že ji to zaskočilo. Jen co jí rukou zajel do kalhotek, prudce sebou škubla. Odstrčila ho s tichým, ale rázným: „To ne, to ne.“ Po chvilce dodala: „Už musím domů.“ Krátce ho políbila, tiše otevřela dveře, a když nikoho neviděla, zamávala rukou a ztratila se ve tmě na schodech.

Cestou domů si vyčítal, že kdyby tak nepospíchal, možná by byla povolnější. Příště to však skončilo stejně. Vztah jim vydržel několik týdnů, aniž by dosáhl svého. Když jí to pak nastínil, prohlásila, že o panenství hodlá přijít až po svatbě, načež jeho zájem vyšuměl stejně spontánně, jak začal. Eleni nijak zvlášť nesmutnila, za několik dnů se už líbala s jiným klukem.

Ze vzpomínek ho Eleni vyrušila otázkou: „To mi ani nenabídneš kafe?“

„Jasně, jasně, pojď ke mně do kanceláře,“ řekl omluvným tónem. Když mu sdělila, že se vdala ještě před maturitou, protože byla „v tom“, neodpustil si reakci: „Takže své předsevzetí o ztrátě panenství až po svatbě jsi nakonec nedodržela.“

„Nebud' bláhový, kdybys měl větší trpělivost, mohl jsi to být ty a dnes bychom mohli býti svoji.“

Aniž by hnul brvou, nijak nelitoval, že byl netrpělivý. Poté se dověděl, že dělala sekretářku v jednom z menších podniků, kde se do ní zabouchl tajemník Komárek. Když se s ním odmítla vyspat, nabídl jí místo ve svém sekretariátu s vyšším platem. „To nešlo odmítnout i vzhledem k tomu, že můj tehdejší manžel moc nevydělával,“ řekla suše a pokračovala: „Pak už to šlo ráz na ráz. Samé služební cesty do Bratislavy a Prahy. No, a hlavně noci v hotelech. Když mě Komárek přivedl do jiného stavu, tak jsem se rozvedla, a nakonec jsem k tomu

dotlačila i jeho. Dnes máme dvouletou holčičku a mého jedenáctiletého syna, z prvního manželství.“

Díval se na ni vysvlékajícím pohledem a v duchu si představoval, jak musí řídit v posteli. Eleni si však ničeho nevšimla, a pokud ano, nijak ji to nevyvedlo z míry, spíš naopak, protože pokračovala: „Asi se ptáš, co na něm vidím?“

Zavrtěl nesouhlasně hlavou, ale ona jela dál: „Podívej, o ideály mě připravili kluci jako ty. Komárka mám ráda jako muže, který zajistí mým dětem solidní životní standard. Můj bývalý by nás zabezpečit dle mých představ nedokázal. Nicméně, ty jsi byl mojí první láskou,“ řekla jakoby zasněně a záhy rázně dodala: „A přesto jsi mě nechal. Šlo ti jen o sex. A takoví jste všichni!“

„Vždyť jsi byla a pořád jsi nádherná ženská s obrovským sexappealem.“

Dívajíc se mu do očí odsekla: „Jo, užít byste si chtěli všichni, ale když dosáhnete svého, zájem najednou opadne. O takové týpky není co stát. Ale co ty, pořád střídáš ženské a motorky?“

„Nevím, o čem mluvíš,“ prohodil se smíchem. „Motorka zapadá prachem v garáži a ženské, které bych chtěl já, mne nechtějí.“ Dívala se na jeho vysportovanou postavu a nevěřícně pronesla: „Kecáš, pořád kecáš, stejně jako kdysi. V oblbování jsi byl nedostižný.“

Když dopila kávu, uhradila fakturu za servis, políbila ho na rty a s přáním všeho nejlepšího odjela.

PR ALIAS MANIPULACE VEŘEJNÝM MÍNĚNÍM

Během tří let se Vokurka s Králem na radnici zabydleli natolik, že si jině zaměstnání nedovedli představit. Za dobu svého mandátu si osvojili výsady a různé formy bonusů, které jim značně zpříjemňovaly život. Zejména prodej historických domů v majetku města skýtal nebývalé možnosti. A to v průběhu svého mandátu nestihli prodat ani třetinu obrovského majetku, který město „zdedilo“ po německých obyvatelích, kteří byli po válce odsunuti do Německa.

Tyto domy s vysokou historickou hodnotou radnice prodávala za pakatel, protože o ně zpočátku nebyl valný zájem. Radní totiž jejich prodej podmínili předkupním právem města, coby pojistku pro případ spekulativního odkoupení za účelem dalšího prodeje. Jakmile se však stalo veřejným tajemstvím, že starosta na předkupním právu za určitých okolností netrvá, byznys se rozjel ve velkém. Ke konci volebního období v roce 1994 tržní hodnota nemovitostí v historickém jádru rostla každým dnem. Nicméně starosta se svým zástupcem v odůvodněných případech dokázali cenu srazit i na třetinu tržní ceny. Odůvodnění bylo mnohdy zcela formální, protože koaliční zastupitelé prodej odsouhlasili bez ohledu na nesouhlas opozičních zastupitelů. To už oba muži na radnici pochopili, stejně jako mnoho dalších polistopadových politiků, že demokracie je pouze vzletným termínem pro „bačování“ většiny. V případě pevných zpětných vazeb, umocněných finanční zainteresovaností příslušných zastupitelů, mohli po celou dobu svého mandátu profitovat z pronájmů i prodeje městského majetku. To vše za předpokladu utajení podhoubí jejich rozhodování před voliči.

Starosta proto neskrýval své obavy z nadcházejících voleb, se kterými se svěřil i svému příteli, náměstkovi ministra vnitra. „Chceš-li ve volbách uspět, musíš mít na své straně média,“ reagoval náměstek a poradil mu, aby vytvořil odbor public relations⁴. Na Vokurkovu otázku o co jde, náměstek reagoval lakonicky: „To je eufemistický termín pro propagandu. Chlápka, jenž ví jak na to, ti seženu.“

Rada města zanedlouho schválila starostův návrh usnesení na rozšíření organizační struktury městského úřadu (MÚ) v zájmu zajištění vyšší informovanosti občanů. Tu bude garantovat nový odbor public relations (PR), který bude formálně podléhat šéfovi úřadu, tedy tajemníkovi úřadu města. Radní následně přijali usnesení o tom, že šéfem a současně mluvčím „města“ bude mediální expert Vladimír Feldman z Prahy, jenž se stal zaměstnancem úřadu města ve stejný den jako Robert a současně byl jeho sousedem v novém městském činžáku.

PR agendě Robert porozuměl záhy, protože Feldmanova činnost spočívala v ovlivňování veřejného mínění ve starostův prospěch za jakoukoliv cenu. Tedy i za cenu manipulací, či dokonce polopravd a dezinformací v deníku Kostelecké listy. Robert to považoval za podvod na voličích a současně za ignoraci principů demokracie v přesvědčení, že polistopadová média veřejnosti zprostředkovávají co nejvěrnější popis reality. Věřil, že na rozdíl od slovenských novinářů čeští

⁴ **Public relations** /PR/ (vztahy s veřejností) – Anglický termín pro manipulaci veřejného mínění. Náplní PR je vytváření pozitivního mediálního obrazu zadavatele.

žurnalisté nepostrádají úctu a pokoru vůči veřejnosti. Věřil také, že v rámci výkonu svého povolání trvale uplatňují princip „padni komu padni“ a jdou politikům tzv. „po krku.“ Média považoval za pojistku demokracie a nepochyboval o jejich pozici tzv. hlídacích psů demokracie. Byl přesvědčen, že novináři co nejupřímněji zrcadlí činnost politiků při správě věcí veřejných, aby měli občané ve volbách jasno, kdo je kdo. Redakce okresního deníku však o činnosti vedení města zveřejňovala pouze to, co jí zasílal Feldman. Třeba i na první pohled triviální a trapnou propagaci starosty Vokurky, jakou si novináři nedovolili ani v předlistopadové době.

Zkrátka bylo Robertovi jasné, že v Kostelci neplatí Machiavelliho myšlenka o tom, že každá komunita má takovou vládu, jakou si zaslouží. Ta totiž platila pouze za předpokladu, že veřejnost má jasno, co se na radnici děje. Mediální obraz členů vedení radnice, včetně jejich činnosti, byl však ve městě realitě na hony vzdálený. Robert pojal podezření, že to je stejné, ne-li horší, jako za totality. Tehdy totiž většina obyvatel věděla, že média jsou nástrojem prorežimní propagandy, a tak vnímala jejich informace s rezervou, nebo zcela opačně. Po listopadové revoluci však byla drtivá část veřejnosti přesvědčena o tom, že nezávislá a svobodná média nelžou.

Nebylo se proto co divit, že na podzim 1994 byla značná část kostelecké veřejnosti zcela mimo realitu. Občané netušili, co se děje ve vedení města při nakládání s jeho majetkem či veřejnými financemi. Netušili, že příjmy z prodeje historických domů mohly být mnohonásobně vyšší, což by umožnilo třeba investice do městské infrastruktury, potažmo udržení nízké cenové hladiny servisu městské samosprávy. Většina voličů, aniž by si toho byli vědoma, přistupovala k volbám jako k loterii, protože se rozhodovala dle mediálního obrazu jednotlivých kandidátů. Ten měli, díky Feldmanovi a redakci okresního deníku, nejlepší Vokurka s Králem. Bylo proto logické, že důvěru voličů pro období 1994–98 obdrželi nejen staronový starosta s místostarostou, ale kromě několika výjimek i ostatní radní a většina členů zastupitelstva města. Bylo zřejmé, že staronová koalice bude moci pokračovat ve svém „budovatelském“ úsilí bez větších problémů.

Feldmanovy aktivity měly i pozitivní společenský efekt, protože v rámci svých aktivit Kostelec zviditelnil v celostátních médiích. A nejen tam. Věhlas města šířil i v německých a rakouských regionálních (příhraničních) denících. V období 1994–96 město zažilo turistický boom, v jehož důsledku doznal zájem o městské nemovitosti strmého nárůstu. Interes už neprojevovali pouze bývalí veksláci a provinční podvodníci, kteří nespláceli úvěry bankám z tzv. malé privatizace, nýbrž i různí vysocí politici a rodící se čeští oligarchové. Starosta se svým zástupcem tak získávali každým dnem silnější a vlivnější konexe. Na úrovni okresu měli „styky“ v mnoha oblastech, nevyjímaje trestně právní sféru. Králova bývalá spolužačka Marie Peterková, kterou kdysi připravil o panenství, byla v Kostelci vedoucí okresní státní zástupkyní. Bývalá přesvědčená komunistka, která v sobě po sametové revoluci objevila ortodoxní katoličku, měla pro něj slabost i poté, co se vdala. Král proto věděl, že jakýkoliv anonym, či trestní oznámení na něj či na starostu, skončí v koši na odpadky.

Vokurka i po svém zvolení pokračoval v pravidelných účstech na bohoslužbách v místním kostele. Katolické církvi poskytoval ve srovnání s jinými církvemi i občanskými aktivitami významnou podporu. Především v rámci pronájmů městského majetku za symbolické nájemné, přestože pro ostatní zájemce platil sazebník tržních pronájmů.

Podporovatelem i spoluautorem Vokurkova působení v čele města byl totiž radní František Forman. Tento ekonomický náměstek ředitele okresního špitálu působil ve funkci vedoucího finanční komise a místopředsedy kontrolního výboru města. Tam se dokonale osvědčil. V nejednom případě dokázal ostatní členy přesvědčit o tom, že je vše v pořádku. Dokonce i v případech, kdy šlo o důvodné podezření ze spáchání trestného činu. Mazaný radní dobře věděl, že tam, kde není žalobce, není soudce. Bylo-li potřeba, zdůraznil i sílu svého mandátu zastupitele s nejvyšším počtem preferenčních hlasů. Jeho benefitem byla bezmezná důvěra voličů z řad věřících občanů. Dříve narození znali jeho strýce, který byl dlouholetým farářem v místním kostele, a malého Frantu si pamatovali coby ministranta, což po sametové revoluci působilo na část veřejnosti obdobně pozitivním dojmem jako termín disident.

Forman byl autorem myšlenky transformace městského podniku TSMK na městskou společnost s ručením omezeným a novým názvem Služby města Kostelec spol. s. r. o (SMK). Zvrácená genialita jeho vize transformace spočívala v tom, že město vloží do SMK veškerý lukrativní majetek, který hodlá v budoucnu prodat. Ředitelem společnosti bude jmenován někdo neznámý s čistým kreditem, který bude v pozici týmového hráče závislý na vedení města. Valnou hromadou⁵, jejíž jednání budou neveřejná, bude pětičlenná městská rada. Jednateli společnosti budou starosta a ředitel společnosti. V jejich kompetenci bude příprava a realizace prodeje nemovitostí po předchozím schválení valnou hromadou. O podmínkách prodeje historicky cenných domů pak bude rozhodovat pouze pět radních, což v praxi znamená, že ke schválení jakéhokoliv prodeje postačí tři hlasy coby většina. V nejhorším případě by hlasy starosty a jeho zástupce jistil Forman. V praxi by to probíhalo tak, že návrh na prodej příslušné nemovitosti, včetně jeho podmínek, oficiálně předloží ředitel SMK v souladu se starostovými pokyny.

Takové řešení by obešlo zákon o obcích, podle něhož o jakémkoli nakládání s majetkem města rozhoduje městské zastupitelstvo⁶, jehož zasedání jsou dle zákona, na rozdíl od jednání městské rady, veřejná. V sedmnáctičlenném zastupitelstvu Kostelce byl jakýkoliv pohyb majetku města podmíněn schválením devíti hlasy. Trio Vokurka, Král a Forman mělo jistotu v zastupiteli a současně radním Petru Svatošovi, jenž byl „podchycen“ skrze pronájem lukrativní hospody U Švejka na hlavním náměstí. Nájemcem byl Svatošův zeť, jemuž starosta takticky prodlužoval nájem pouze na období jednoho roku. Jistý byl i hlas pátého radního a zastupitele Johana Schmalze, který podnikal za mimořádně výhodných

⁵ **Valná hromada** – Označení nejvyššího orgánu obchodní společnosti či jiné právnické osoby korporativního typu, která dělá nejdůležitější rozhodnutí. Schází se v různých intervalech, určených stanovami nebo zakladatelskou listinou (zdroj: Wikipedie).

⁶ **Městské zastupitelstvo** – Základní orgán obce, který ji samostatně spravuje. Všechny ostatní orgány obce jsou od zastupitelstva odvozeny (např. volí starostu obce a další členy obecní rady).

podmínek v objektu města (bývalé dílny a stroje národního podniku Bytas, který před listopadem 89 vyráběl nábytek). Roční pronájem byl Schmalzovi pravidelně prodlužován, protože nájemce ve všech důležitých hlasováních podpořil starostovo stanovisko bez ohledu na to, jak hlasovali ostatní zastupitelé zvolení za KSČM. Pětičlenná rada proto pracovala jako jednolitý tým. Další tři hlasy zastupitelů, členů ODS, včetně svého, garantoval majitel projekční a stavební firmy Radan Schmidt. Ten měl s Vokurkou, Králem a Formanem tichou dohodu o tom, že město bude zadávat přípravu projektů zajímavých stavebních investicí jeho projekční kanceláři. Ta se pak stala nejúspěšnější projekční firmou v regionu.

Schmidt byl současně i předsedou okresní organizace ODS, v níž vládla disciplína stejná jako kdysi v KSČ. Každý člen dobře věděl, že bude-li držet hubu a krok, dříve, nebo později bude moci sám, nebo skrze nastrčenou osobu výhodně privatizovat nějakou nemovitost v majetku města. Posledním a devátým členem koaliční party byl dlouholetý učitel tělocviku a reprezentant města v maratonu Jan Peroutka, jehož manželka dělala ředitelku městské školky. Peroutka disponoval vysokým volebním potenciálem, protože většina voličů ho i s jeho paní znala odmala. Druhý nejvyšší počet preferenčních hlasů byl v jeho případě zcela pochopitelný. Coby předseda atletického oddílu byl však závislý na pravidelných dotacích z městského rozpočtu stejně jako na bezplatném pronájmu bufetu na městském zimním stadionu. Jeho provozování přenechal svému kamarádovi za diskrétní měsíční nájem ve výši svého platu.

Přes tuto většinu se několikrát stalo, že některý z uvedených zastupitelů na jednání o prodeji majetku města chyběl, tudíž koalice musela příslušný hlas či hlasy dohadovat s opozicí. Pro starostu, který měl vždycky co nabídnout, to nebyl zásadní problém. Tím byla zákonná povinnost veřejného zasedání. Nešlo ani tak o veřejnost, která o jednání svých zástupců jevila zájem pouze sporadicky, stejně jako redaktor redakce Kosteleckých listů, jehož držel „na uzdě“ Feldman. Vokurkovým problémem bylo několik neúplatných opozičních zastupitelů. Ti sice neuspěli se svými protinávrhy či protesty, získali však informace o prodejních cenách, resp. konkrétních nabyvatelích městských nemovitostí, tudíž si mohli dovodit souvislosti konkrétního prodeje.

Transformace TSMK na SMK by veškeré možné štourání a spekulace zmíněných zastupitelů v rámci privatizace městského majetku jednou provždy ukončila. Naděje spojované s novým ředitelem ze Slovenska se však rozplynuly už v den jeho nástupu. Ředitel, který bude jezdit do práce s drahým autem, nebyl pro připravovaný záměr vedení zrovna tím pravým ořechovým. Hrozilo riziko, že obyvatelé města dospějí k přesvědčení, že v SMK se krade ve velkém. A protože základním smyslem transformace městského podniku na společnost s ručením omezeným bylo vytvoření trvalé platformy pro nenápadné tunelování městského majetku, bylo potřeba, aby na postu ředitele SMK seděla nějaká šedá myš, která by do práce jezdila „normálním“ autem, anebo na kole. Tedy někdo, komu by nebylo co závidět.

Brenovu „nespolehlivost“ potvrdil i Feldman, jenž se svým sousedem absolvoval několik posezení u piva. Vokurku i Krále s Formanem ujistil, že ten Slovák s

moravským akcentem je natolik naivní, že si opravdu myslí, že svět lze změnit k lepšímu.

„Přesto uvažuje logicky a dedukuje v souvislostech,“ dodal ironicky.

Král reagoval ve stejném tónu: „Zřejmě mu chybí vděčnost za příležitost, kterou jsme mu poskytli.“

„Mám obavy, že on si myslí to samé o nás,“ trpce se zasmál Forman.

Nikomu z přítomných to však vtipné nepřipadalo. Tvářili se, jako by jim ulítly včely. Bylo jasné, že Breny se budou muset zbavit za jakoukoli cenu.

LAURA

Aniž by s tím Král původně počítal, obešel s Robertem úřad a představil ho vedoucím odborů. V kanceláři vedoucí ekonomického odboru Robert poznal ženu, jejíž charisma ho zasáhlo jako blesk. Laura Holmanová byla přesně ten typ hezké vysportované ženské, které ho vždy přitahovaly. Její projev ho naplnil jistotou, že i v Kostelci žijí dámy na úrovni. Byl natolik unesen, že to nedokázal zcela utajit. Volná bílá halenka nemohla jeho smyslným očím ukrýt plná ňadra a štíhlý pas. Černá úzká sukně s rozparkem vzadu a v kombinaci s černými lodičkami dala vyniknout elegantním dlouhým vysportovaným nohám šéfky financí města. V radničním panoptiku mu připadala jako antická bohyně. Svým zjevem i aurou byla ve čtyřiceti letech mnohem svůdnější než její mladší kolegyně. Královi neušlo, že nový kolega ji hltá očima, tudíž dodal: „Paní inženýrka coby bývalá závodní plavkyně vede místní klub jógy.“

Robert se zmohl jen na otázku: „Fakt? Jógu jsem ještě nezkoušel, ale kdo ví,“ řekl a očima i nadále vysvlékal půvabnou brunetu hustých středně dlouhých vlasů. V duchu tipoval, jestli její kalhotky mají stejnou barvu jako bílá podprsenka, která téměř nezatelně prosvítala skrze halenku.

Holmanová jeho myšlenky vytušila. Švihla po něm jiskřivým pohledem svých mandlových zelených očí, které měla decentně nalíčené a stroze pronesla: „Za prvé nezávodila jsem v plavání, nýbrž ve skocích do vody. A za druhé muži mezi nás cvičit nechodí a ani je tam nechceme. No a za třetí pro muže Vaší muskulatury není jóga zrovna nejvhodnější formou relaxace.“ I přes stroze chladnou formu ho svým sdělením nadchla. Bylo mu jasné, že si ho zrentgenovala obdobně jako on ji.

„Hm, škoda, zřejmě se budu muset poohlídnout po jiné formě relaxace,“ odvětil mile.

„Třeba na kole si to jistě užijete, máme tady spoustu cyklostezek,“ dodala, aniž by uhnula jeho osahávajícímu pohledu.

„Tedy na to se těším, doufám, že se tam uvidíme,“ konstatoval. „Proč ne, možné je vše,“ řekla s lehkým úsměvem, který poodhalil její bezchybné zuby. „Na důkaz toho, že to myslím doopravdy, si co nejdřív koupím kolo,“ zdůraznil a současně ji očima projel od hlavy k nohám a zpět. Pak ji s obdivným pohledem pozdravil: „Na brzkou shledanou, paní inženýrko.“

„Na viděnou, pane řediteli,“ řekla celkem vlídně, což v něm vzbudilo naději, že ji uchvátil podobně jako ona jeho.

Mezitím Král vyšel bez pozdravu z kanceláře a Robert ho následoval. Laura zůstala jako opařená. Věděla, že má nastoupit nový ředitel TSMK. Slyšela, že je to svobodný sympaťák ze Slovenska, ale realita ji zaskočila. Během krátkého setkání ji uchvátil natolik, že si připadala, jako když se na střední škole platonicky zamilovala do profesora matematiky. Na vysoké škole se pak zamilovala doopravdy a vdala se za medika Petra Holmana, jemuž ve druhém ročníku porodila dceru Milenu. Leč po manželově autonehodě byla už šestým rokem vdovou. Absolvovala dva pokusy skrze pražskou seznamku, avšak všichni

nápadníci ji záhy přesvědčili, že jde o omyl. Pomalu přestávala doufat, že potká chlapa svých představ. Po seznámení s novým kolegou si však byla každou hodinou jistější, že se tak stalo. Doufala, že se ozve co nejdříve.

Obeznámení nového šéfa městského podniku s pracovníky městského úřadu Král ukončil v kanceláři tajemníka Holana, jenž pak s novým šéfem městského podniku zajel na sídliště Hukvaldy, kde mu předal byt. Až poté odjeli do areálu TSMK, kde proběhlo představení nového šéfa členům vedení. Zaměstnancům se Robert představil sám až druhý den ráno v jídelně, kam je všechny sezval. Na úvod prohlásil, že po obeznámení se stavem firmy jim na příštím setkání představí své představy o další činnosti TSMK.

Během prvních dnů zůstával na pracovišti dlouho do noci. Krom jiného objevil rovnostářské odměňování členů vedení TSMK, které ekonomka odůvodňovala tím, že tak to přece bylo vždycky. Nebyl to akutní problém, ale jako záminka k jednání s ženou, na kterou nepřestával myslet, byl ideální. Nahlásil se proto zkraje dalšího týdne k vedoucí ekonomického odboru úřadu města. Inženýrka Holmanová mu však obratem oznámila, že příští týden má nabitý. Další den pak ohlásila svůj příchod do podniku už v pátek odpoledne. Rozhodla se totiž neponechat nic náhodě. Od chvíle, co šarmantní kolega opustil její kancelář, na něj nemohla přestat myslet. Uhranul ji natolik, že se v noci budila a nemohla usnout. Chvillemi si připadala jako puberťačka, ale touha poznat muže, který ji natolik rozhodil, ji přemohla. Robertova žádost o pracovní schůzku byla příležitostí, na kterou čekala. Oznámila mu, že do termínu jejich schůzky jí něco vlezlo, a proto se zastaví už v pátek odpoledne. Předpokládala, že Robert bude mít celý víkend volný, takže by si ho mohli společně zpříjemnit.

V přílehlavých džínách a žlutém roláku bez rukávů, které zvýrazňovaly její dokonalou postavu přesýpacích hodin, působila mladistvě a sexy. V kožené bundě do pasu mu připomněla éru košických motogangů z přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Její vkus podtrhovaly černé kotníkové kozačky s vysokými podpatky. Nalíčená byla výrazněji, než když se viděli poprvé. Oči měla zvýrazněné kočičími linkami, které jí ladily s vlasy jednoduše sepnutými do culíku. Roberta napadlo, že sexappeal by z ní vyzařoval, i kdyby na sobě měla jutový pytel.

Nabídl kávu a koňak. „To je přitažlivá kombinace,“ řekla mile a trochu zklamaně dodala: „Alkohol nemohu, jsem tady autem.“ Podíval se z okna, na parkovišti vedle svého vozu uviděl bílý Fiat Uno. „Aha, tak to bychom měli zůstat jen u kafe,“ řekl tónem, z něhož vycítila, že se svého záměru zcela nevzdal. Chtělo to ještě nějaký čas, tudíž změnila téma a vrátila se k oficiálnímu důvodu své návštěvy. Jednalo se však o složitější problematiku, jejíž řešení bylo podmíněno konzultací se mzdovou účetní.

„Budete muset připravit podklady pro změny odměňování, které pak můžeme společně s Vaší ekonomkou a mzdovou účetní probrat,“ uzavřela pracovní část své návštěvy.

„Jsem Vám předem zavázán, tudíž bych Vás rád pozval někam na večeři. Věřím, že mi nedáte košem.“

Nečekal na její reakci a pokračoval: „Pokud byste se rozhodla nechat auto na místě, pak byste mohla ochutnat i koňak. Fiátka můžeme dát do garáže a pak pro něj přijedeme.“

„No, ale... to byste mě pak musel hodit domů,“ řekla váhavě. „S tím počítám, k dobré večeři přece patří i dobré víno, a tak byste stejně nemohla řídit. Nepochybuji, že v okolí znáte podniky s kvalitní kuchyní.“

„V Kostelci i okolí se všude dobře vaří, ale nejlepší kuchyni podle mne mají v Myslivně. Ta je však u hranic a nevím, jestli touhle dobou nebude už plná Rakušáků,“ pronesla váhavě.

„Tak pojedeme jinam. Vezmete-li si pas, můžeme vyrazit i na originál wiener schnitzel. Je to pouze na vás,“ řekl mile.

„Wow, telecí mám ráda.“

„Tak to byste ten koňak snad mohla ochutnat.“ Nečekaje na její reakci, nalil trochu alkoholu do skleničky na víno s omluvou, že to jsou jediné skleničky, které zdědil po předchůdci.

Zaváhala, protože nebyla zvyklá sama konzumovat alkohol.

Její reakci očekával, proto dodal: „Doufám, že na mne nehodláte brát ohled.“

Pousmála se: „Myslíte, že si ohled nezasloužíte?“

„Je-li ohled cestou k přízni, pak si ho mimořádně považuji.“

„Hmm, to nezáleží jenom na mně,“ řekla a zvedla skleničku k plným rtům.

„Na Vaše zdraví.“

„Na naše,“ reagoval.

Líbilo se mu, že se nestylizuje do role netykavky.

Cestou se dověděl, že pochází z pražského Žižkova. Ještě na fakultě porodila dceru Milenu, která studuje medicínu ve Švédsku. „Žije tam bratr zesnulého manžela se svou švédskou přítelkyní. Oba jsou lékaři, tak mi o ni pečují,“ řekla procítěně.

Dověděl se rovněž, že po manželově skonu se chtěla vrátit do Prahy, ale dcera, která studovala na gymnáziu, z Kostelce nechtěla, tudíž se obětovala a zůstala.

„Takže v Kostelci Vás už nic nedrží,“ konstatoval. „Mám tady byt a práci, to přece není málo. Ale řekněte i Vy něco o sobě. Co Vás zaválo až sem, na jih Čech.“

Rozpovídal se, ale mnoho toho nestihl, protože dojeli k Myslivně. Parkoviště bylo plné rakouských vozů a uvnitř bylo rovněž nabitě. Když už chtěli odejít, číšník jim nabídl stůl pro dva, na němž byl cedulka rezervace. V nabídce byl i telecí řízek s bramborovým salátem, dali si k němu Ryzlink rýnský.

„V Košicích jsem nikdy nebyla, přestože mě cestování baví,“ otevřela téma po jídle. Když později díky Robertovi zabloudili do politiky, zůstal mile překvapen jejím přehledem. Překvapena byla i Laura, avšak poněkud jinak. Jeho optimistické hodnocení českých politiků totiž nesdílela: „Jsem zvědavá, jestli to budete vnímat stejně i po nějaké době působení v Kostelci.“

Zdál se jí trochu snílkem, avšak neobyčejně ji přitahoval svojí otevřeností, umocněnou vtípnou sebeironií. Bylo jí jasné, že s rolí svůdníka nemá žádný problém. Když mu nabídla tykání, reagoval spontánně:

„Začínal jsem mít obavy, že to dnes nenavrhnete.“

Dolil víno a pak si přitukli. Po polibku hlasitě zašeptala: „Je mi s tebou moc fajn, fakt. Začínám mít pocit, že tě znám už celá léta.“

„To mě těší, protože jsem tebou zcela uhranutý už od prvního okamžiku.“

Bezděčně se zasmála: „Ale nepovídej, kdybych neudělala první krok, tak bys na mě ani nepomyslel.“

„To se hrozně mýlíš, protože jsi mě rozhodila natolik, že jsem si vůbec nebyl jistý formou, jíž bych tě měl oslovit, aniž bych riskoval tvé odmítnutí. To bylo to poslední, čeho bych chtěl dosáhnout. Nezmohl jsem se na nic víc než svůj záměr zabalit do žádosti o odbornou radu.“

„Ó, tak to zní docela přesvědčivé.“

„Jistě, jelikož si působila chladně a nedostupně.“

„Nepřeháněj.“

„Fakt. První dojem byl jasný, horší to už bylo s druhým a třetím dojmem.“

„Wow, tak to jsi empatictější, než bych u chlapa tvého typu čekala.“ Chvilí se mu dívala do očí a pak zvědavě zašeptala: „Ráda bych poznala všechny.“

Pousmál se. „Tvůj zájem působí jako afrodiziakum.“

Jemně se usmála: „Pokračuj, možná to začnu pociťovat stejně. Krásně se to poslouchá.“

„První byl jasný. Jakmile jsem tě uviděl, v mžiku ve mně bouchly saze a hned jsem si představil náš sex v tvé kanceláři. Představoval jsem si tě ve svém náručí i díky tvé neodolatelné vůni.“

Dívaje se jí zkoumavě do očí, zmlkl, jako kdyby se za své chlípné myšlenky najednou zastyděl. Byl to úskok, ale připadal jí milý. Mohla ho přibrzdit nějakým ostentativním ohrazením, ale oddávala se příjemnému vzrušení, které jí na ramenu přivodilo husí kůži. Vtahoval ji do adrenalinové hry, ale nebyla proti. Děvkaře nikdy nemusela, ale najednou jí to nevadilo. Cítila se neobvykle uvolněná a tolerantní. Reagovala proto hladivě: „Zřejmě patříš k erotomanům, u nichž je to normální. Nicméně jejich představy bývají realitě mnohdy na hony vzdálené.“

„Možná, ale v tvém případě si nedovedu představit, že by příroda byla natolik nedůsledná, že by tě nechala jen tak, v půli cesty.“ Dívala se na něj rozšířenými krásnými očima a čekala, co z něj vyleze.

„Tedy, že by tak krásnou ženu neobdařila patřičným temperamentem a erotickou smyslností.“

Spontánně se zasmála, ale bylo zřejmé, že to není projev nesouhlasu, protože se mu dívala přímo do očí.

„Příroda je mocnou čarodějkou, která v této oblasti žádnou ženu nenechá na holičkách. Každá je však jakýmsi ušlechtilým hudebním nástrojem. Se špatným hudebníkem vyluzuje pouze falešné tóny.“

„Sakra, hudební školu jsem kdysi nedokončil.“

„Chacha, já bych tipovala, že disponuješ mimořádným hudebním nadáním. O to zajímavější bude tvůj druhý dojem!“

„No, krom tvého sexappealu jsem vnímal i energii tvého charisma. Zdálo se mi, že část tvého ega vysílá tiché SOS, které jsem evidoval pouze já. Nejraději bych tě pozval na rande ještě v ten den, ale nechtěl jsem tě vyplašit. Navíc jsem si byl